Enderrock | Helena Morén Alegret | Actualitzat el 15/09/2018 a les 13:00

Vic, música per dins i defora

La Música Viva de la trentena edició del Mercat de Vic continua oferint propostes que van des del carrer fins als grans equipaments fent que la ciutat s'aboqui a l'esdeveniment i l'hagi celebrat abastament

Els Amics de les Arts van omplir la plaça de Vic | Pere Masramon

La nit de divendres al MMVV va començar amb un **Guillem Roma** extasiat de poder presentar al Teatre L'Atlàntida (amb una bona entrada de públic per ser l'aforament tancat més gran) el seu espectacle i nou disc *L'altra vida de les cançons*, on explora els seus límits transformant el seu propi repertori. Així elabora una mena de concert-assaig, en el sentit filosòfic de la paraula.

Roma es va preguntant per les diverses vides de les cançons, sigui perquè se'ls ha canviat la lletra, sigui perquè s'hi recupera velles melodies (immensa l'aportació del guitarrista **Pau Figueres** i la veu de Marta Roma al bolero **"Volando junto a ti"**, que no és sinó "Volant amb tu" transformada, des del seu primer disc). O també li pot passar que la cançó la canti algú altre, com en el cas d'**Alessio Arena**, un dels cantants convidats de la nit a fer duet, que presentava hores més tard el seu darrer treball *Atacama* amb els tres eixos que l'interessen a l'italià, Xile-Catalunya-Nàpols, que amb **Roma** creuen en el gust pels sons llatinoamericans.

Com a músic per vocació, van ser variades i boniques les reflexions de **Guillem Roma** per a cançons com "No hay lugar". Allà on primer hi va haver una cançó fosca, tot passant-la de major a menor, diu **Roma**, va veure que li podia pujar una "nova energia" i el resultat és així, on hi havia tristesa i melanconia hi ha, amb la maduresa musical de **Roma**, hi transmet ara lucidesa.

Si tot seguit una s'atansava a la Jazz Cava trobava la catifa de pedals parada de **Sara Fontán**. La violinista estava preparada per oferir un viatge sonor que tant la va fer crear una secció de violins soleta com créixer en passatges més celtes, com distorsionar allò més conegut per l'oient i conduir-lo cap a paratges extrems, fins i tot de post-rock i sorollosos.

A la mateixa hora però a la Carpa Negra **Joan Miquel Oliver** prepresentava alguna cançó nova d'*Elektra*, disc que tancarà la trilogia conformada per *Pegasus* (Sony Music, 2015) i *Atlantis* (Sony Music, 2017). De fet, però, poques lletres noves va avançar, ja que va assegurar que "el disc surt a la venda el proper dijous" i això és el dia 20 de setembre.

Joan Miquel Oliver Foto: Pere Masramon

Això sí **Oliver** té repertori com per deixar satisfets els seus seguidors i així va ser a base d'apostar per cançons que poguessis taral·lejar com "Pegasus", "Ecos d'ambulàncies", "Dins d'un avió de paper", "Surfistes en càmera lenta" (curiosament a la que va cantar 'crema solar' la gent es va posar a bellugar com si estigués en un quiosc de platja), "Final feliç" o "Hansel i Gretel".

Guillamino va ser molt més aplicat a l'hora de presentar el nou disc *Fra Júpiter* (Bankrobber, 2018), que va interpretar íntegrament (amb alguna petita variació d'ordre), tot i que encara surt a la venda més tard que el d'**Oliver**, el dia 28 de setembre. Al Teatre L'Atlàntida es va poder escoltar les noves cançons amb la col·laboració del **Cor de Petits Cantors Amics de la Unió de Granollers**. Tretze veus infantils que es van poder gaudir en les cançons com "Fra Júpiter" i en la recta final, seguides "Cançó", una versió d'"El Senyor de les pedres" de **Sangtraït** i "Càntic d'entrada", que al disc és el que l'obre.

Un recital que no va tenir cap intervenció entre cançó i cançó de **Guillamino** perquè va explicar que va fer vot de silenci quan va gravar el disc al monestir de Poblet, explicitant el caràcter introspectiu i ascètic de la nova proposta.

Un dels fets inqüestionables d'aquest mercat és la més gran presència de dones en la programació o almenys en els escenaris més principals i tenint propostes que lideren elles, com va ser el cas divendres, a més de la citada **Fontán**, els casos de la brasilera **Labaq**, la

mallorquina **Joana Gomila**, la persistent **Nubla** (amb l'estrena del disc de versions *Multiplexpo*, editat per Hidden Tracks Records) i una estrena que es va ubicar ni més ni menys que a la plaça major de Vic, de la jove i poderosa **Ju**.

Una veu potent, una banda solvent i una atenció especial per (un aspecte que no s'estila a l'escena musical catalana) l'expressió corporal són les tres cartes que van convèncer en la presentació d'aquesta artista osonenca de 25 anys. **Ju** ve del món del teatre i la dansa i es nota a l'hora d'usar el cos per fer un ball (no sexualitzat, com les modes llatinoamericanes imposen darrerament) pensat com un altre nivell creatiu i per il·lustrar unes cançons que defensa amb molt caràcter i energia.

Hi van sonar cançons que convidaven a somriure com "Tu saps com em sento" i altres cops a dir "Prou" (on dos ballarins l'escorten en la dansa com si d'una Madonna es tractés) fins a una versió que va fer en homenatge a la reina del soul **Aretha Franklin**, "(You Make Me Feel) A Natural Woman". **Ju** té estrella i trepitja fort.

Com les dones professionals que han circulat tant dalt com baix dels escenaris aquests dies a Vic. A l'assemblea congregada a la tarda de Mujeres de la Industria de la Música (MIM) va celebrar el segon any d'existència, havent realitzat una cinquantena d'activitats arreu del territori estatal, amb projectes en marxa de pes (com un estudi de gènere del sector musical) i que ja compta amb 281 associades, una quarentena de les quals van assistir a Vic. O com les mil dones que es poden escoltar fins al 21 d'octubre a l'exposició *D'ONES: (R)evolució de les dones en la música*, a la capella de la pietat [C/ Cardona, 12, en horari: dijous i divendres de 18 a 20h, dissabte de 11 a 13h i de 18 a 20h, i diumenge de 11 a 13h, com en fa ressó el catàleg del MMVV].

I la dona que van reivindicar **Els Amics de les Arts** tancant la segona Plaça Major de Vic de la seva trajectòria va ser l'exiliada Marta Rovira (Vic, 1977), entre clams de 'llibertat' del públic, lluint samarretes fúcsies perquè aquesta sigui efectiva i pugui tornar mentre entonaven els bisos amb "Louisiana i els camps de cotó".

Abans el quartet havia cantat els hits més sonats de la seva trajectòria per posar fàcil al públic que xalessin el màxim. "Les coses", "Ja no ens passa", "L'home que treballa fent de gos", "L'home que dobla en Bruce Willis", "Jean-Luc", "El seu gran hit" on en la presentació dels músics van deixar per al final el ball de Ferran Piqué, el 'swish swish' de **Katy Perry**, i encara explosionant l'auditori amb "4 3 3".

Seguit seguit a la Carpa Negra, també va acollir quatre veus, en aquest cas de rock argentí, **Onda Vaga**, amb cançons que triomfen entre els aficionats que tenen també repertori amb aires corals de música popular y tradicional com "Tataralí".

Però la música no només passava als escenaris principals, difícil abastar tot. Hi ha en marxa un off, tot de músics als carrers de la ciutat i fins i tot han crescut festivals paral·lels com enguany l'Adoberies Fest, i ho ha fet d'una manera insospitada, inclús rebent artistes de renom com **Núria Graham** o **El Petit de Cal Eril** camuflats amb noms impossibles, com Kevin, John & Marjorie, o d'altres importants que es presenten tal qual, com **Balago** o **Anímic**.

El tarannà però no és tan volgudament professional, d'acomplir horaris i demés, sinó de gaudir d'alguna de les últimes nits d'estiu en un festival prop de la gespa com si volgués provocar records com els del "Memory of a Free Festival" de **Bowie** o ser a prop d'una fàbrica abandonada com si els assistents rememoressin The Factory a Nova York.

Un dels moments de la nit de divendres va ser el dedicat a recordar també l'exili de **Valtonyc** al Sucre on es va desplegar una pancarta i es van lluir màscares contra la manca de llibertat d'expressió i a favor de la República. Posteriorment en aquest escenari també van tocar i omplir de gom a gom les incombustibles **Roba Estesa** amb el seu folk ja no només calentó sinó també ben reivindicatiu, amb cançons que inclouen lemes com 'si ens toquen a una, ens toquen a totes'

o 'seguim vives i combatives', per treure ben bé fora allò que moltes dones duien ben endins.